

# Rigsdagstidende.

1851

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 379.

Anden Session.

98de Møde.

Onsdagen den 26de Februar.

(Fortsat.)

**Beskrivelse** (fortsat): Passageerantallet paa Dampskibene veed man jo, kan ikke indskrænkes til et meget ringe, man maa være belavet paa, at Dampskibene have fuldt op af Passagerer, ja endog saa stundom ere overfyldte. Skulde man nu have saamange Fartøier med, som dertil behøvedes, vilde Dampskibene lide til Passagerernes Skade, og der vilde ikke være nogen Fordeel af den hele Fart, ligesom det ogsaa vilde gjøre Farten i det Hele taget meget byrdefuldere. Jeg troer, at, naar man i denne Henseende holder sig til, hvad der er det sædvanlige Antal Fartøier, som et Dampskib i Almindelighed fører med sig, saa er det nok, og at Mere maa man ikke forlange af Dampskibene, thi det Gaar at kunne have Fartøier i saa tilstrækkeligt Antal, at, i Ulykkestilfælde, enhver Passager kunde blive reddet øjeblikkeligen, troer jeg, at man maa opgive. Der er ved ethvert Foretagende af denne Art altid nogen Fare, som er uundgaaelig, og vil man tilintetgjøre alle disse Farer, saa tilintetgjør man Sagen selv, ogsaa det Gode ved Sagen i sig selv (Grundtvig: Hør). Det er derfor, at jeg har foreslaaet, at denne sidste Deel af Paragraphen, som omtaler denne Art Udrustning af Dampskibe med Fartøier, ja, selv med disse Redningsbøier, gik ud her af Loven, men under enhver Omstændighed, isald at Thinget ikke skulde billige det, at Forslaget da blev indskrænket til „det sædvanlige Antal Landingsfartøier i god Stand og behørigt forsynet med Tilbehør“. Man vil maaskee indvende, at det er noget meget Ubestemt i Udtrykket „det sædvanlige Antal“, men dette er dog i hvert Fald lige

saa bestemt som Udvalgets Udtryk, det Antal, der behøves til Passagererne“. Herefter skulde man altsaa udregne, hvor stort Antal Passagerer der paa nogen Maade kunde indrømmes et Dampskib at tage med, og derefter skulde man have saa mange Fartøier, som der kunde tænkes et Maximum af Passagerer, det troer jeg ikke vilde være rigtigt, og jeg troer derfor, at, dersom man overhovedet vil bestemme noget ved Loven i saa Henseende og ikke overlade det til det almindelige Polititilsyn, som jo bestaaer ved Siden af denne Lov og udenfor denne Lov, saa maa man hellere vælge et mindre tvingende Udtryk end det, der nu staaer i Paragraphen. — Jeg kan ikke nægte, at, dersom jeg blev Synsmand og skulde foretage Syn efter § 9, vilde jeg først udmaale Skibets Localer og sige: saa og saamange Mand kan der være ombord, og ethvert Fartøi kan tage saamange, altsaa skal det føre saamange med sig; og, dersom vedkommende Skibsfører saa vilde indvende: Naar jeg sætter disse Fartøier paa Dækket eller hænger dem udenfor, saa er der ikke Plads til dem alle, da vilde jeg svare: Det kommer mig som Synsmand ikke ved, det vedkommer Loven, som har forlangt disse Fartøier, og det maae de om, som have givet dem.

**Ordføreren:** Jeg nægter ikke, at efter den Forklaring, som den ærede Forslagsstiller har givet, forekommer det mig selv, at dette Punktum fra „ligeledes“ til „ombord“ er uheldigt affattet og meget let kan blive misforstaaet, og jeg skulde foretrække den Redaction, som substidairt er foreslaaet under Nr. 5, dog med den Forandring, at der istedetfor „det sædvanlige Antal“ sættes „et paa sende Antal“; thi „sædvanligt“ tyder paa noget mere Constant, end der her kan være Tale om. Men jeg veed ikke, om den ærede Rigsdagsmand holder paa, at disse Redningsbøier absolut